

Publicerad 2017-06-12 17:07 av Elisabeth Nilsson

MEN JAG ÄR BARA MÄNNISKA

Under himlavalvet

blått med sol

och gröna väggar

njuter jag frukost

dagens uppvaknande

stillhet i trädkronor

småfågelskonsert

i alla tonarter

kråkor ackompanjerar

veckans orosmoln

bortblåsta i ljum vind

som smeker sinnet

men nya står på tur

tar aldrig slut

det är väl livet

plikter påminner

om sin existens

kryper under skinnet

klandrar mig själv,

sitt ner, för helvete!

gläds åt stunden

för att orka orka

du är privilegierad

inte hemlös utan mat

bor i fredligt land

men jag är bara människa

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten